

משחק המחבואים

נ. נוסוב

קוטיה.

"למה אין? אסתתר כך שאתה וובקא

לא תמצאו אותי. צריך רק קצת

יוזמה."

"טוב, אז תסתתר. אמצא

אתך תוך שתי דקות."

קוטיה הלך לפרוזדור

והתחיל לספור עד

עשרים וחמש. וובקא רץ

לחדר ואני למחסן.

במחסן הייתה מונחת

ישבתי עם וובקא בבית, כעונש על

כלי הסוכר ששברנו. אמא הלכה ובא

אלינו קוטיה ואומר:

"בואו ונשחק במשהו."

"נשחק במחבואים" אמרתי.

"הרי אין כאן איפה להסתתר" אומר

שמיכה ישנה. זחלתי תחתיה
והתכרבלתי בגוש קטן.
קוטיה ספר עד עשרים וחמש והתחיל
לחפש. את וובקא הוא מצא מיד תחת
המיטה והתחיל לחפש אותי. בדק את
כל החדר ומטבח. ניכנס למחסן,
נעמד לידי ואומר:
"כאן מחבתות כל מיני, כיסא שבור
ושמיכה ישנה. אין אף אחד!"
אחר כך חזר לחדר ושאל:
"איפה הוא? לא ראית, וובקא?"

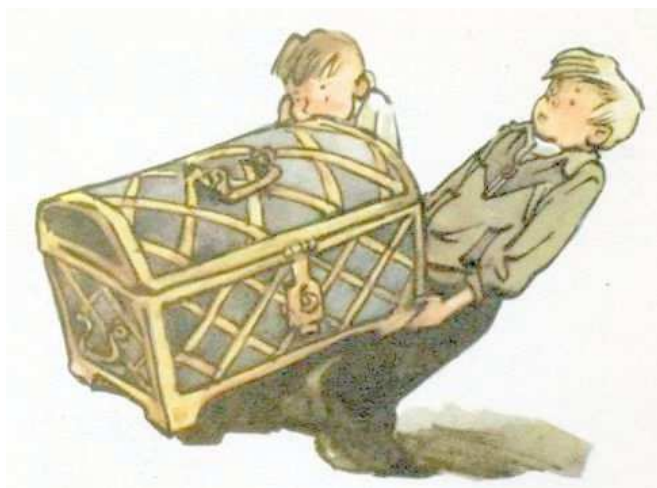

המכסה, אך לא הצליחו.

"נעול" אומר קוטיה.

"ואולי הוא מחזיק מבפנים?"

הם התחילו לדפוק במכסה ולצעוק:

"אולי הוא יושב בארון?" אומר וובקא

"ננסה לפתוח את הארון.. אין!"

"ואולי ניכנס למזנון? אין! איפה

הוא?"

"אני יודע!" קרא וובקא "הוא בארגז!"

"נכון! אין לו עוד שום מקום אחר. איך

שלא חשבנו קודם!"

הם רצו לארגז ורצו לפתוח את

"צא החוצה!"

"בוא, נהפוך את הארגז" אומר וובקא

"נו. תפוס מהצד השני! ביחד!"

"בוך!" הארגז התהפך במכה עד

שהרצפה רעדה.

"לא, הוא לא יכול להיות שם" אומר

קוטיה "הוא לא יושב שם עם רגליים

למעלה!"

"אז הוא מוכרח להיות במטבח, תחת

התנור" ענה וובקא .

הם רצו למטבח והתחילו לחטט עם

המחתה תחת התנור.

"צא! ממילא מצאנו אתך עכשיו."

בקושי התאפקתי אבל לא צחקתי.

"חכה" אומר וובקא "נדמה לי

שמצאתי משהו."

"אז תמשוך אותו!"

"תכף, רק אתפוס במחתה רק.. הנה!"

"למה שלא יסתתר שם? צריך
לבדוק" ענה וובקא .
שמעתי איך הוא שיחק הרבה זמן
במגירות ואחר כך קרא:
"קוטיה, בוא הנה!"
"מצאת?" ענה קוטיה.
"לא, אבל אינני יכול לצאת"
"מאין?"
"מהשידה. אני יושב בשידה."
"למה נכנסת לשם?"
"רציתי לבדוק. אולי הוא הסתתר

הבה נראה... תפו! מגף ישן. אז איפה
לחפש אותו?"
"אינני יודע. אני לא משחק יותר. צא!"
קרא קוטיה "המשחק נגמר! אינך
רוצה לצאת אז תשב שם!"
הם חזרו לחדר.
"שמע! אולי הוא במגירה של שידה"
נשמעה חריקה שקטה.
"אך, מה אתה מחפש בשידה! האם
הוא יכנס למגירה?" כעס קוטיה והלך
לפרוזדור.

לֹוּבְקָא לְצַאֲת. וְזֶה מִיַּד רֶץ לְמַחְסָן.

קוּטִיָּה מֵעַד עָלַי וְנִפְל.

"אִיזוֹ שְׂמִיכָה עוֹד זֶרְקֶת כָּאֵן!" הוּא

צֶעֶק וּבְכֶעַס בֵּעֵט בִּי בְּרֵגְלִ!

נִתְּתִי זֶעֶקָה וַיִּצְאֲתִי מִתַּחַת לְשְׂמִיכָה.

בְּמִגִּירָה וְהַמִּגִּירָה הִתְהַפְּכָה וַאֲיִנִּי

יִכּוֹל לְצַאֲת."

כִּבְר לֹא יִכּוֹלֵתִי לְהִתְאַפֵּק וְצַחְקֵתִי
בְּקוֹל רֶם. קוּטִיָּה שָׁמַע וְהִתְחִיל לְחַפֵּשׂ
אוֹתִי.

"תּוֹצִיא אוֹתִי קוֹדֵם!" הִתְחַנַּן וּבְקָא .
"אַתָּה אֵל תִּצְעֵק! אֲנִי עוֹד לֹא מִצְאֵתִי
אִיפֹה הוּא מִסְתַּתֵּר."

"תּוֹצִיא אוֹתִי! אֲנִי מִפְּחַד כָּאֵן

בְּמִגִּירָה!"

קוּטִיָּה הוֹצִיא אֶת הַמִּגִּירָה וְעִזָּר

שעה שלמה היינו צריכים לסדר את
החדר אחר כך.

"למה אתה מכה?"
הוא ראה אותי ושמח.
"אהא! מצאתי אתך!" ורץ לפרוזדור.
ניצחתי! ניצחתי!"
"תפסיק להתרברב. זה לא משחק
כשמרביצים" אמרתי "יותר לא
משחקים."
נכנסתי לחדר.. וי! הכל הפוך.
הארונות פתוחים, מהשידה הוציאו
את המגירות, לבנים על הרצפה
בערמות, הארגז הפוך!